

Matts Verhaal

Mijn naam is Geri Perna. Matthew is mijn neef. Ik gebruik het woord IS omdat Matts geest springlevend is en altijd zal zijn. Wij zijn een grote Italiaanse familie uit West-Pennsylvania, en we zijn opmerkelijk hecht. Voorafgaand aan het incident van 6 januari was geen van onze familieleden ooit ergens voor gearresteerd.

Matthew Lawrence Perna kwam ter wereld op 27 juni 1984. Toen Matt 2 was, had hij een vreemde fascinatie voor de Amerikaanse vlag. Hij zocht naar vlaggen als hij in zijn autostoeltje reed en schreeuwde het uit elke keer dat hij er een zag. Als er in een boek of tijdschrift een afbeelding met een vlag stond, zou hij die vinden en ons er enthousiast op attenderen. Deze fascinatie hield duidelijk niet op toen hij jong was, het ging door tot in de volwassenheid, toen zijn patriottisme uiteindelijk zijn ondergang zou worden.

Matt studeerde af aan de Sharpsville High school in Pennsylvania en studeerde vervolgens als beste van zijn klas af aan de Penn State University. Hij was in veel opzichten briljant en een fervent lezer met een uitgebreide bibliotheek met boeken. Hij las constant en was zo goed opgeleid op het gebied van wereldgeschiedenis en regering. Hij zorgde er nooit voor dat iemand zich minderwaardig of dom voelde door vragen te stellen, en als hij het antwoord niet wist (wat zeldzaam was), deed hij onderzoek en vond het antwoord. Hij was een zeer welbespraakte spreker en schrijver die graag gesprekken voerde met willekeurige vreemden, vooral ouderen. Hij was zo respectvol, vooral wanneer uit de gesprekken verschillende meningen naar voren kwamen, hij schold nooit iemand uit omdat hij het er niet mee eens was. Hij glimlachte gewoon en stemde ermee in om het er niet mee eens te zijn, ook al wist hij dat hij gelijk had (lol).

Matt was avontuurlijk! Na zijn afstuderen werkte hij een paar jaar in een baan van 9 tot 5 en tekende uiteindelijk om Engelse les te geven aan schoolkinderen in Thailand. Hij hield ervan! Hij sloot veel vriendschappen tijdens zijn tijd daar, en toen dat contract afliep, besloot hij naar Zuid-Korea te verhuizen en daar les te geven. Hij leerde de taal waar hij ook naartoe reisde en vormde vele duurzame relaties die hij de rest van zijn leven onderhield. Na een paar jaar in Zuid-Korea te hebben gewoond, kreeg zijn moeder, Roni, het verschrikkelijke nieuws dat ze leukemie had. Matt vloog meteen naar huis om voor haar te zorgen. Hij verdiepte zich volledig in het leren over holistische remedies, en hoewel Roni niet altijd een gewillige deelnemer was, gaf Matt niet op. Ze was de ontvanger van een beenmergtransplantatie en na bijna een jaar sinds de diagnose, verheugde ze zich erop haar leven weer op te pakken. We waren allemaal erg hoopvol en opgewonden dat ze uit het bos was.

Op 2 maart 2015 had Roni een reguliere doktersafspraken waar ze bloedonderzoek deden, en er werd vastgesteld dat ze bloed nodig had om haar aantal witte bloedcellen te reguleren. Dit was helemaal niet ongebruikelijk, maar wat normaal gesproken een routinebezoek was, veranderde in een tragische dag. In het bloed dat ze kreeg, zat een bacterie, en Roni werd aan de beademing gelegd en haar organen begonnen ermee te stoppen. Ze stierf de volgende avond, 3 maart 2015, met haar man Larry en haar twee zonen aan haar zijde. Het was een tragedie als geen ander, en ons gezin was nooit meer hetzelfde.

Larry leed onvoorstelbare pijn door het verlies van zijn vrouw en Matt besloot dicht bij huis te blijven in plaats van terug te keren naar zijn reizen. Hij had geen zin meer om van 9 tot 5 te werken en begon alkalische waterfiltratiemachines op de markt te brengen (iets dat hij voor zijn moeder had gekocht toen ze ziek was), essentiële oliën en uiteindelijk Hempworx CBD-producten. Hij bouwde

een aanhang op op sociale media van meer dan 7.000 mensen en was aan het netwerken in zijn kleine stad en maakte een behoorlijke naam voor zichzelf. Hij verkocht deze spullen niet zomaar. Hij GELOOFDE in hen. Hij zou nooit iets promoten dat hij zelf niet gebruikte. Toen hij de Kangen Water-filtratiesystemen verkocht, waren veel mensen sceptisch. Het was een duur item, maar de voordelen waren de kosten meer dan waard. Matt bestudeerde het effect van alkalisch water op kankerpatiënten en stond versteld van de positieve resultaten van zoveel patiënten. Toen Matt mensen ontmoette die het systeem niet konden betalen, maar wel konden profiteren van het water, kocht hij tientallen plastic containers en bezorgde hij mensen meerdere keren per week water, geheel GRATIS. Dat is het type persoon dat Matt was. Hij deed hetzelfde met CBD-olie en gaf het vaak gewoon weg aan mensen die er baat bij konden hebben, maar het zich niet konden veroorloven ervoor te betalen. Hij had een vrijgevig hart en iedereen die hem ontmoette, merkte dit meteen op. Hij maakte zijn liefdadigheidsdaden echter helemaal niet bekend. Alleen degenen die hem uit de eerste hand zagen, wisten wat een gevende ziel hij bezat, onvoorstelbaar nederig.

Matt had een passie voor hardlopen. Hij had een geweldige groep vrienden die samen liepen en aan veel races deelnamen. Hij liet een houten kaart van de Verenigde Staten maken en elke staat had er een haakje aan. Zijn doel was om in elke staat een race te lopen. Hij had veel medailles op deze kaart, maar had nog steeds veel staten om in te rennen. Hij was lichamelijk fit en at gezond. Vaak maakte hij enkele van zijn "recepten" en deelde die met zijn familie. Hij hield zich aan een zeer streng dieet en bewegingsroutine en ik kan me eerlijk gezegd niet herinneren dat hij ooit zelfs maar verkouden was. Hij vertrouwde de farmaceutische industrie niet en wilde die op geen enkele manier steunen.

Matt reisde de wereld rond; het was zijn passie. Hij maakte vrienden op meer plaatsen dan we ooit zullen kennen en hield regelmatig contact met hen. Hij stuurde ansichtkaarten, of hij nu op reis was of thuis. Hij nam de tijd om er honderden, zo niet duizenden te sturen en was heel persoonlijk met zijn berichten. Hij schreef prachtig en elke ansichtkaart werd gekoesterd door de ontvanger. Na de dood van Matt hebben veel mensen hun ansichtkaarten met mij gedeeld. Ze hebben ze een aantal jaren bewaard omdat ze zo'n indruk op hen maakten. Hij stuurde ze omdat hij het leuk vond hoe hij zich voelde toen hij er een ontving en die vreugde met anderen wilde delen.

Matt had ook een talent voor fotografie en speelde piano (een geschenk dat hij van zijn vader had geleerd). Zijn foto's waren soms van willekeurige mensen tijdens zijn reizen, of gewoon een object waar de gemiddelde persoon langs zou zijn gelopen zonder het op te merken. Matt merkte ALLES op en zijn fotografie zal voor altijd voortleven.

Hij hield van dieren, vooral van honden. Maar op een dag dwaalde er een kitten de veranda van Matt op en ze was in slechte gezondheid. Matt, die nog nooit een kat had gehad, begon voor haar te zorgen. Hij noemde haar Hinoki en hij bracht haar weer in uitstekende gezondheid met alkalisch water en CBD-producten. Ze was zijn kamergenote en ze hield van hem, en hij was dol op haar.

Toen de verkiezingen van 2016 naderden, was Matt al een paar jaar een aanhanger van Bernie Sanders. Hij veranderde echter van koers en steunde Donald Trump. Hij woonde verschillende bijeenkomsten bij en hoewel hij in een aantal zeer verhitte discussies op sociale media terechtkwam, hield Matt het altijd beschaafd en respectvol. Hij had het vermogen om een niveau van kalmte te behouden, zelfs als hij het hevig oneens was met iemand. Toen de

verkiezingsuitslag van 2020 bekend werd gemaakt, was Matt vol ongeloof. Hij wist dat de verkiezing was gestolen en had enorm veel hoop dat de resultaten zouden worden teruggedraaid nadat de waarheid aan het licht was gekomen. Hij besloot de Stop the Steal Rally op 6 januari 2021 bij te wonen in de verwachting deel uit te maken van een historische dag in Washington DC, waar de mensen hun stem zouden laten horen en de verkiezingen niet zouden worden gecertificeerd. Hij verwachtte dat het een feestdag zou worden die de geschiedenis in zou gaan, en Matt wilde het van dichtbij meemaken.

In plaats daarvan was 6 januari een ramp van epische proporties. Matt zat schouder aan schouder in de menigte van duizenden aanwezigen. Terwijl hij op weg was naar het Capitool, keek hij verbijsterd toe hoe hij dichterbij kwam en zag hoe de menigte met vlaggen zwaaide, de VS schreeuwde en hun stem liet horen, precies zoals zijn president had opgedragen. Later hoorden we dat het congres om 14.20 uur was verdaagd. en het gebouw werd ontruimd. Matt kwam rond 2:58 de hoofdstad binnen. Dit punt werd later naar voren gebracht, maar had geen invloed op de beschuldigingen waarmee hij werd geconfronteerd. Hij was helemaal niet van plan het gebouw binnen te gaan, maar door de enorme kracht van de menigte achter hem die zich tegen een eerder geopende deur duwde, ging hij naar binnen. Er waren ook genoeg aanstichters in de menigte en deze mensen slaagden er zeker in om de menigte opgewonden. Zonder dit en de drukte van de menigte zou hij nooit naar binnen zijn gegaan. Hij was gewapend met een vlag en een mobiele telefoon, geen enkel wapen. Eenmaal binnen stapte de politie opzij en liet de menigte binnen. Terwijl hij binnen was, bleef hij binnen de fluwelen touwen in de rotonde, terwijl hij USA, USA! Hij raakte NIETS aan, stal NIETS, brak NIETS. Hij was maximaal 15 minuten in het gebouw en verliet toen de achterkant van het gebouw.

Matt en zijn vrienden keerden terug naar hun hotel en namen een video van 7 minuten op waarin ze vertelden over hun dag en wat ze hadden gezien. Deze video staat op deze website om te bekijken. Deze zelfde video zou later door het ministerie van Justitie tegen hem worden gebruikt. De video is verwijderd van Facebook, maar niet voordat zijn vriend hem had gedownload en daarom kunnen we hem nu bekijken. Matt keerde terug naar huis en op 14 januari 2021 kreeg hij van een vriend te horen dat zijn foto op de FBI-website stond en dat ze naar hem op zoek waren. Matt nam onmiddellijk contact op met een vriend die een gepensioneerde politieagent was. Hij raadde hem aan contact op te nemen met het lokale FBI-kantoor en zichzelf aan te geven. Die ochtend om 9.00 uur deed Matt precies dat. De FBI stuurde 2 agenten naar het huis van Matts vader, waar ze hem rond 6 januari ondervroegen.

Achteraf gezien zou ik willen dat Matt een advocaat had ingeschakeld VOORDAT hij met de FBI sprak. Maar omdat de politie de mensen in het Capitool toeliet, had Matt niet het gevoel dat hij iets verkeerd had gedaan. Ik ben 57 jaar oud en ik heb mijn hele leven geleerd om de politie te vertrouwen. Als ik in zijn schoenen had gestaan, zou ik ook naar binnen zijn gelopen en zeker niet hebben gedacht dat ik wetten overtrad toen de politie zei dat het oké was om naar binnen te gaan. Matt vertelde de agenten alles en hij dacht dat als hij het maar naar waarheid had uitgelegd wat er gebeurde, zou het allemaal als een enorm misverstand worden beschouwd en daarmee zou het afgelopen zijn. Zelfs op dat moment had hij niet het gevoel dat hij wetten had overtreden. Matt had NOOIT arrestaties gehad voorafgaand aan dit incident, sterker nog, hij had nog nooit in zijn leven een parkeerboete gehad. Matt vertelde de agenten precies wat er die dag was gebeurd en alles wat hij had gezien. Hij merkte op dat hij verschillende ANTIFA-mensen zag die zich voordeden als Trump-supporters. Ze droegen tactische uitrusting onder hun MAGA-kleding en waren

vrij gemakkelijk te identificeren. Nadat de FBI klaar was met hun ondervraging, lieten ze Matt weten dat als ze nog aan iets anders dachten, ze contact zouden opnemen. De agenten leken vriendelijk en aardig. Matt behandelde ze respectvol en beantwoordde beleefd elke vraag in detail in aanwezigheid van zijn vader en oom.

Ik was daarbij thuis in Florida en had er geen goed gevoel bij. Ik vloog die week naar Pennsylvania en we behielden een advocaat die werd aanbevolen door een vriend van een vriend. Op 18 januari 2021 belde de FBI Matt en zei dat ze aanvullende vragen hadden en onderweg waren om hem te zien. Ze belden duidelijk vanaf de oprit want seconden later stonden er 6 agenten voor zijn deur. Matt liet ze vrijwillig het huis binnen, waar ze Matt arresteerden in het bijzijn van mij en zijn vader. Hij werd aanvankelijk beschuldigd van twee misdragingen:

Het willens en wetens betreden van of verblijven in een beperkend gebouw of terrein zonder wettig gezag

Wanordelijk gedrag op Capitol Grounds

Hij werd naar het plaatselijke FBI-kantoor in New Castle, PA gebracht en verwerkt. Ze doorzochten zijn huis en namen het Trump-sweatshirt mee dat hij die dag had gedragen, samen met zijn mobiele telefoons en laptop. Dit was het begin van een nachtmerrie voor Matt en onze hele familie die hem volledig liefhad en steunde. De plaatselijke krant verspilde geen tijd met het melden van het verhaal met de FBI-foto's erbij. De artikelen waren vanaf het begin onnauwkeurig en hoewel we werden gebeld voor commentaar en interviews, hebben we ze allemaal afgewezen op advies van de advocaat. De krant was berucht vanwege het publiceren van valse verhalen, en we wisten dat onze commentaren zouden worden bewerkt of volledig zouden worden weggelaten.

De artikelen maakten Matt erg van streek. Het was erg moeilijk om uit te leggen wat er met zijn grootvader van 93 jaar was gebeurd.

Facebook en Instagram hebben Matt's accounts onmiddellijk uitgeschakeld, en daarom schreef hij een verklaring en vroeg me om het op mijn pagina's te plaatsen, wat ik deed. Hij bood zijn excuses aan als zijn acties iemand beledigden en gaf toe dat hij het Capitool binnenliep terwijl de politie hem binnenleidde. Nadat hij dit had gepost, begon de terugslag. Vrienden die me kenden sinds ik 5 was, waren woedend op mij en Matt. We werden blanke supremacisten en racisten genoemd. Mijn klasgenoten beschaamden me publiekelijk op onze groepspagina waarvan ik de beheerder was. We hadden elke 5 jaar een reünie en de pagina had de meeste van mijn klasgenoten als leden. De reacties waren vreselijk en de sms-berichten die ik ontving waren nog erger. Een klasgenoot, met wie ik een hechte band had, suggereerde dat het het beste zou zijn als ik mezelf uit de groep zou verwijderen. Matt voelde zich hier absoluut verschrikkelijk over. Terwijl ik huilend op de bank zat terwijl ik deze berichten las, hilde hij met mij mee. De plaatselijke krant plaatste de verhalen over Matts arrestatie ook op hun Facebook-pagina. De opmerkingen waren gemeen, wraakzuchtig en hatelijk. Velen waren van vrienden en familieleden, en op dat moment realiseerden we ons dat maar heel weinig mensen onze vrienden waren. De pagina is tot op de dag van vandaag nog steeds zichtbaar, Facebook heeft hem voor iedereen zichtbaar gemaakt.

Matt werd later die dag vrijgelaten, zonder borgtocht. We ontmoetten zijn advocaat en op basis van de beschuldigingen meende hij dat Matt, die geen eerdere veroordelingen of enige onenigheid met de wet had, meer dan waarschijnlijk een boete en misschien een taakstraf als straf zou krijgen. In combinatie met het feit dat Matt zichzelf vrijwillig had aangegeven onmiddellijk nadat hij hoorde dat de FBI zijn foto op hun website had geplaatst als een

persoon die ze zochten, verzekerde de advocaat ons dat we ons geen zorgen hoefden te maken, hij had dit. Helaas was dat gevoel van opluchting van korte duur. Op 22 januari 2021 werd Matt samen met 240 andere aanwezigen beschuldigd van het misdrijf Obstructie van het Congres.

Matt kreeg een reclasseringsambtenaar toegewezen aan wie hij zich moest melden, en de eerste van vele hoorzittingen was gepland. Op 25 februari 2021 klaagde de Grand Jury Matt aan op 4 punten:

Belemmering van een officiële procedure en medeplichtigheid

Een beperkt gebouw of terrein betreden en daar blijven

Wanordelijk en storend gedrag in een verboden gebouw of terrein

Wanordelijk gedrag in een Capitool

Hij werd op 9 maart 2021 aangeklaagd voor rechter John D. Bates, waar Matt onschuldig pleitte en werd vrijgelaten. Hij maakte zich meer zorgen dan ooit, maar zijn advocaat bleef zijn beroemde woorden zeggen: "Maak je geen zorgen, ik heb dit!". Maar maak je geen zorgen, dat is alles wat Matt en onze familie deden. Matts mentale toestand begon snel achteruit te gaan, en de gezondheid van zijn vader werd sterk aangetast door de extra stress.

Matt had in die tijd al een aantal jaren een vriendin. Hun relatie was nu gespannen vanwege hun verschillende politieke opvattingen en onzekerheid over Matts toekomst. Kort na zijn arrestatie verbrak ze de banden met hem en dit droeg enorm bij aan zijn depressie. Hij begon over zelfmoord te praten, en naarmate de week voorbijging, maakte het nieuws over de stijgende arrestaties van andere J6ers ons allemaal nog meer zorgen. Het werd vrij duidelijk dat ons ministerie van Justitie er alles aan zou doen om een voorbeeld te stellen aan

iedereen die een Trump-aanhanger was, vooral als ze ervoor kozen hun recht op vrijheid van meningsuiting uit te oefenen.

Hij zag hoe senioren werden gearresteerd voor het bijwonen van de bijeenkomst, en toen ze mensen begonnen op te sluiten die niet eens waren veroordeeld voor een misdrijf, begon Matt zich schuldig te voelen omdat hij vrij was om zijn huis te verlaten, terwijl anderen in eenzame opsluiting werden vastgehouden. Het kijken naar de effecten die zijn beproeving op zijn vader had, droeg bij aan de enorme schuldberg die hij met zich meedroeg, en we waren allemaal erg bezorgd om Matts veiligheid. Ik heb zijn advocaat op de hoogte gebracht van onze zorgen en ik heb het gevoel dat hij dacht dat ik de situatie overdreef.

De komende maanden waren er hoorzittingen gepland. Sommige waren statushoorzittingen die door de DOJ werden ontdekt. Bijna elke hoorzitting werd geannuleerd en uitgesteld. Matt zou zichzelf mentaal hebben voorbereid om de hoorzitting bij te wonen, om op het laatste moment te horen dat deze was geannuleerd en uitgesteld. De ontdekking was voortdurend een probleem. Terwijl de DOJ hun zoektocht naar bewijs tegen Matt voortzette, werd het vrij duidelijk dat er gewoon niets was dat hij hen niet al had verteld. Maar dat deed er niet toe, want ze waren uit op bloed en zouden niet stoppen voordat ze tevreden waren.

Deze vertragingen waren verwoestend voor Matt. Hij wilde dit ongelukkige incident gewoon in het verleden plaatsen en verder gaan met zijn leven. Zijn inkomen was volledig tot stilstand gekomen. Hij had een enorme aanhang op sociale media waar hij zowel CBD-producten als alkalische waterfiltratiesystemen op de markt bracht. Zonder de mogelijkheid om podcasts aan zijn publiek te presenteren, werd zijn tijd besteed aan nadenken

en zorgen maken over zijn zaak. Hij leek zich nergens anders op te kunnen concentreren. Hij gaf zijn televisie weg, hij kon het nieuws niet kijken omdat het zijn stress alleen maar verergerde.

Matt was suïcidaal kort nadat de aanklacht wegens misdrijf was toegevoegd. Zijn emoties waren alomtegenwoordig en onze familie maakte zich grote zorgen. Ik uitte deze bezorgdheid tegenover zijn advocaat, maar kreeg te horen dat als de aanklager hoorde van zijn mentale toestand, hij onmiddellijk zou worden gearresteerd en voor onbepaalde tijd in een inrichting zou worden geplaatst. Hij rende niet meer en het kon hem niet schelen welk voedsel hij at. Hij dook in zijn bijbel, las voortdurend en zocht naar troost. Hij zag verschillende raadgevers en predikanten, maar geen van hen kon hem vertellen wat er met zijn zaak ging gebeuren en het was deze onzekerheid die hem verteerde.

Zijn hoorzittingen leken nooit iets nieuws op te leveren. De aanklager had nog steeds geen aanvullend bewijs gevonden om de beschuldigingen te onderbouwen, maar de dreigende dreiging van aanvullende aanklachten woog op Matt. Hij begon zijn nachten door te brengen in het huis van zijn tante, omdat ze erop stond dat hij 's nachts niet alleen zou zijn. Hij leed aan vreselijke nachtmerries en zijn lichamelijke gezondheid begon achteruit te gaan.

Naarmate de maanden verstreken, keken we met afschuw toe hoe meer en meer mensen werden gearresteerd voor het bijwonen van de bijeenkomst in DC. Er leek niemand immuun te zijn voor arrestatie, behalve de aanstichters en duidelijke Antifa-leden die overal in de menigte aanwezig waren.

Grootmoeders, bejaarden, veteranen, politieagenten buiten dienst... allemaal gearresteerd voor het uitoefenen van hun vrijheid van meningsuiting. Bij dit schrijven zijn tot nu toe meer dan 900 mensen gearresteerd. Dit maakte Matt nog ongeruster. Het was meer dan duidelijk dat de DOJ hun heksenjacht zou

voortzetten en er alles aan zou doen om voorbeelden te geven van deze mensen die echt niet geloofden dat ze iets verkeerd hadden gedaan. Er waren zeker mensen die niet in de pas liepen. Ze vielen politieagenten aan en braken dingen, en ze zouden moeten worden aangepakt ... maar wie waren deze mensen eigenlijk? Waren het echte Trump-aanhangers? Of waren het aanstichters die een rol speelden?

Matt hoopte soms dat de waarheid aan het licht zou komen en dat de aanklacht zou worden ingetrokken. Maar elke keer dat er meer mensen werden gearresteerd, of er verhalen naar buiten kwamen over de mannen en vrouwen die aan het rotten waren in de DC Goelag, werd zijn hoop kleiner. Ik bad de hele dag constant voor Matt. Alstublieft Heer, laat dit verdwijnen, onthul alstublieft de waarheid en laat deze mensen vrij! Maar onze gebeden werden niet verhoord.

De aanklacht wegens belemmering van een officiële procedure vormde de grootste bedreiging in de zaak van Matt. Na verschillende pleidooi hoorzittingen werd het vrij duidelijk dat de DOJ niet van plan was de aanklacht wegens misdrijf te laten vallen. Dus adviseerde zijn advocaat hem schuld te bekennen, zodat deze beproeving snel zou kunnen eindigen. Hij vertelde hem dat er een kans was dat de ernst van de beschuldigingen zou kunnen worden verminderd als zou worden bewezen dat Matt nodig was om voor zijn vader te zorgen. Hij zou mogelijk huisarrest moeten krijgen met een enkelband, maar hij zou er tenminste zijn voor zijn vader. Matt werd gevraagd om brieven over zijn karakter en zijn leven te bezorgen aan zijn rechter in een poging om clementie te vragen. Deze brieven moesten eerst worden voorgelezen door iemand van de reclasseringsafdeling. Ze had de bevoegdheid om op basis van de brieven punten van Matts aanklacht in te leveren. Matt's vader, Larry schreef een krachtige brief waarin hij vertelde hoe Matt zijn verzorger was, en hoe zijn

vader op een ijzige avond die winter zijn Golden Retriever naar buiten had gebracht in het donker voor een laatste avond in de badkamer. Het was 6 graden buiten, er lag enkele centimeters sneeuw, met daar bovenop een laag ijs. Hij had een lichte trui aan en had zijn telefoon erin laten liggen. Larry viel neer en kon niet meer staan. De dichtstbijzijnde buurman woont honderd meter verderop en het was aardedonker. Larry dacht dat hij dood zou vriezen. Hij begon met zijn blote knokkels over het ijs te kruipen. Het kostte hem bijna een uur om bij de rand van zijn tuin te komen. Op dat moment arriveerde Matt. Hij had Larry gebeld, maar kreeg geen antwoord, dus reed hij daarheen in een ijsstorm en hielp hem het huis binnen. Bij de brief zat ook een brief van Larry's dokter, die de behoefte aan hulp en de ernst van Larry's verslechterende gezondheid bevestigde. De vrouw op de reclasseringsafdeling ontving de brieven en de rapporten van de arts en vertelde Matts advocaat dat ze niet geloofde dat Matt de verzorger van zijn vader was of dat zijn vader er een nodig had. Ze weigerde een van de punten af te nemen, en zijn advocaat vertelde hem dat Matt hierdoor zeker tijd in de gevangenis zou moeten uitzitten.

Aanvankelijk kreeg Matt te horen dat hij hoogstwaarschijnlijk 6-12 maanden zou krijgen in een federaal gevangenkamp in West Virginia. Dus op 17 december 2021 diende Matt zijn schuldbekentenis in. De plaatselijke krant plakte zijn foto opnieuw op de voorpagina, met zoals gewoonlijk onjuiste informatie. Opnieuw stond Matt in het middelpunt van de belangstelling. Kerstmis kwam eraan en met toestemming reisde Matt naar Florida om het met zijn vriend door te brengen. Kerstnacht begaf hij zich naar ons huis om een paar dagen bij ons door te brengen. Ik kon niet geloven hoe vreselijk hij eruitzag. Zijn ogen fonkelden niet meer. Zijn glimlach verlichtte de kamer niet meer. Hij werd verslagen. Hij was een schil van zijn vroegere zelf, en mijn hart brak voor hem. Hij hilde veel tranen terwijl hij hier was, en hoezeer we hem ook hoop en

aanmoediging probeerden te bieden, hij was gewoon niet in staat om het te accepteren.

Nadat zijn pleidooi was ingediend, moest hij nu meer dan 2 maanden wachten op zijn veroordeling. Waarom? Ik heb het gevoel dat dit gewoon weer een onderdeel was van de mentale marteling die de DOJ deze mensen vanaf 6 januari toebracht. Matt begon te studeren over federale gevangenkampen. Hij bekeek video's en las artikelen in de hoop zijn angsten te verminderen. Hij ontdekte dat hij zijn tijd productief in het kamp kon besteden aan het onderwijzen van gevangenen en hen helpen hun GED te behalen. Hij kon zijn opleiding daar voortzetten en begon het gevoel te krijgen dat hij sterk genoeg was om dit te overleven. Ik vertelde hem constant dat de tijd snel voorbij zal gaan en dat hij hier sterker en succesvoller uit zal komen dan hij ooit had gedacht.

Op 9 januari 2021 is mijn vader, de opa van Matt overleden. Ik vloog naar huis voor de begrafenis en we besloten dat de dienst volledig privé zou zijn met alleen naaste familie. De reden hiervoor was dat Matt zich zo schaamde en niet naar de begrafenis van zijn grootvader wilde komen, omdat hij er zo van hield om familieleden of familie vrienden te zien. Matt woonde de begrafenis bij en zei nauwelijks een woord. Het deed me zoveel verdriet om hem zo te zien. Matt was dit stralende licht in onze familie. Als hij een kamer binnenkwam, glimlachte iedereen. Hij had zo'n vriendelijke, positieve geest en het was besmettelijk. Nu leek hij gewoon leeggelopen, en het was echt hartverscheurend.

Na de begrafenis hebben we een familiefoto gemaakt waar iedereen op stond. We hebben een groot gezin met meerdere neven, nichten en kleinkinderen. Dit was de laatste foto die we zouden maken terwijl Matt nog leefde. Achteraf

gezien zou ik willen dat ik meer had gedaan tijdens dat bezoek aan huis. Maar het was vrij duidelijk dat Matt zich op een erg donkere plek bevond, en ik kende de woorden niet die zouden helpen, hoe hard ik ook mijn best deed.

De maand die volgde op de begrafenis was bijzonder zwaar voor Matt. Zijn angst terwijl hij wachtte op zijn hoorzitting over de veroordeling van 3 maart nam met de dag toe. Hij bekeek talloze video's over federale gevangenkampen en bracht zijn nachten door in het huis van zijn tante. Hij begon te stotteren toen hij sprak, het kwam gewoon uit het niets. Later hoorden we dat hij bloed braakte en het eten niet binnen kon houden. Het fysieke en mentale effect dat dit op zijn lichaam had, was misselijkmakend. Waarom? Omdat hij door een geopende deur bij The People's House liep? Zijn hele leven is hierdoor verwoest?

Tijdens de 13 maanden durende beproeving van Matt hebben we telefoontje na telefoontje gepleegd met onze congresleden en -vrouwen. We stuurden tientallen e-mails naar vertegenwoordigers aan beide kanten van het gangpad. Er werd niet eens een telefoontje beantwoord of een e-mail beantwoord. Later zou ons lokale congreslid ontkennen dat er gedurende die hele tijd telefoongesprekken waren geregistreerd. Ik weet dat ik persoonlijk minstens 8 verschillende keren heb gebeld. Het stilzwijgen van onze vertegenwoordigers deed Matt zoveel pijn. Hij wist dat geen van hen om hem gaf, en dit droeg enorm bij aan zijn depressie... en de mijne.

Op maandag 21 februari 2022 belde Matt zijn advocaat om hem te vertellen dat hij een heel slecht gevoel had over zijn hoorzitting de volgende week op 3 maart. Zie je, op 3 maart was het 7 jaar geleden dat zijn moeder stierf. Ik geloof niet in toeval als het om 6 januari gaat. Die datum was speciaal gekozen om toe te voegen aan de mentale pijn die Matt ervoer. Matts advocaat vertelde hem

dat hij slecht nieuws had. Zijn hoorzitting over de veroordeling werd uitgesteld tot... 1 april, en de DOJ zou een "veroordeelingsverbetering" van Terrorisme toevoegen. Als de rechter ermee instemde, zou Matts voorspelde straf van 6-12 maanden veranderen in 41-72 maanden in een federale gevangenis! (Matt heeft mij of iemand anders deze details die dag niet verteld, we hoorden er later van.) Matt belde me hysterisch snikkend aan de telefoon, hij bleef maar zeggen dat ik schuldig moest zijn, keer op keer. Hij stotterde zo erg dat ik hem amper kon verstaan. Ik bleef hem keer op keer vertellen dat God de touwtjes in handen heeft. Maak je geen zorgen, dit zal niet zo erg eindigen als hij dacht... maar nogmaals, ik wist op dat moment niet van de verbetering.

De verhoging van de veroordeling is iets dat zo ongrondwettelijk is dat het me gewoon verbaast. In wezen pleit u schuldig aan specifieke aanklachten, maar op de hoorzitting waar u al schuldig hebt gepleit, voegt de aanklager extra overtredingen toe net voordat het vonnis wordt aangekondigd, allemaal in een poging de rechter ertoe te bewegen een zwaardere straf op te leggen. Het was deze dreiging die Matt volledig brak.

Vrijdag 25 februari 2022 om 18:00 uur mijn telefoon ging. Het was een van mijn broers die belde om me te vertellen dat ik een vlucht moest boeken, Matt had zichzelf net opgehangen in zijn garage! Ik werd compleet hysterisch. Ik kan mijn gevoelens niet eens beschrijven. Mijn ongeloof en woede kwamen in botsing met een zo groot verdriet dat mijn lichaam in shock raakte. Matt's vader Larry, oh mijn god, hoe zou hij omgaan met deze tragedie? Alles schoot door mijn hoofd en toen belde ik Matts advocaat. Ik was zo boos en ik vertelde hem dat maanden en maanden van zeggen "maak je geen zorgen, ik heb dit" ... hij had NIETS! Matt had zichzelf opgehangen en was dood. Zijn advocaat geloofde me niet!!! Dacht hij nou echt dat ik dit zou verzinnen???? Hij schreeuwde uiteindelijk tegen me en zei dat ik hem hiervoor niet de schuld kan geven. Hij

vertelde me dat ik irrationeel was en hing op. Hij was harteloos en even arrogant als altijd. Ik was in een staat van histerie, mijn buurman gaf me een kalmerend middel.

Dat was de slechtste nacht van mijn hele leven. Onze familie had eerder een tragedie meegemaakt, toen Matts moeder Roni onverwachts stierf in 2015, maar dit was een verwoesting zoals ik nog nooit had meegemaakt. Matt en ik waren heel hecht, zelfs voorafgaand aan het incident op 6 januari. We deelden dezelfde overtuigingen, bespraken een groot aantal onderwerpen over gezondheid, het leven, politiek en lachten veel. Hij was mijn "ga naar" persoon als ik iets niet begreep. Als hij het antwoord niet wist, vond hij het voor mij en altijd zonder de minste irritatie. Matt hield ervan mensen les te geven en zijn kennis te delen. Wie moest ik nu bellen?

Ik boekte een vlucht naar Pennsylvania voor de volgende ochtend en toen ik aan boord van het vliegtuig stapte, snikte ik al. Ik deed zo mijn best om mijn tranen te verbergen omdat ik bang was dat als de stewardessen dachten dat ik in nood was, ze me die dag niet zouden laten vliegen. Toen het vliegtuig vertrok, slaakte ik een zucht van verlichting, maar de tranen wilden niet stoppen. De mensen naast me bleven staren, en hoewel het einde van de Covid-angst naderde, zag ik dat ze om wat voor reden dan ook van me wegtrokken. Ik nam een dagboek mee en begon Matts overlijdensbericht te schrijven. Ik wist dat mijn broer niet in de stemming zou zijn om het zelf te schrijven, en nadat ik beide overlijdensberichten voor mijn ouders had geschreven, besloot ik dat ik ook die van Matt zou schrijven. U kunt het hier lezen:

<https://memorials.flynnfuneralhome.com/matthew-perna/4893452/>

Ik kwam aan bij het huis van mijn broer en viel snikkend in zijn armen. Het verdriet dat we allemaal voelden was onbeschrijfelijk. Onze harten waren gebroken en na de nachtmerrie van 13 maanden waarin ik zag hoe Matt zo achteruitging dat hij bang was om zijn huis te verlaten, voelde ik dat onze nachtmerrie niet ophield... alleen maar van koers veranderde. Hoe moesten we dit ooit accepteren? Het is onbegrijpelijk om te begrijpen dat het ministerie van Justitie Matt's geest brak en hem verpletterde tot het punt dat hij voelde dat het leven niet langer de moeite waard was om te leven!!! Ik accepteer dit niet en dat zal ik ook nooit doen.

Ik las het overlijdensbericht voor aan mijn familie en hoewel ik enige weerstand verwachtte, vond iedereen het perfect. Dezelfde krant (The Sharon Herald) die vanaf 6 januari leugen na leugen over Matt en de anderen had gedrukt, zou eindelijk een door mij geschreven artikel WAARSCHIJNLIJK publiceren. Het overlijdensbericht was behoorlijk lang en kostte meer dan \$ 600 om in te dienen, en zelfs dat kon niet doorgaan zonder tegenstand. De begrafenisondernemer kreeg een telefoontje van de redacteur van de krant die hem vertelde dat het overlijdensbericht moest worden geredigeerd voordat het kon worden gedrukt. Er waren 2 regels die ze simpelweg weigerden af te drukken omdat de redacteur beweerde dat we geen bewijs hadden dat ze feitelijk waren. Sinds wanneer geeft dit vod dat beweerde een krant te zijn om WAARHEID? De eerste regel was: "Hij kwam het Capitool binnen via een eerder geopende deur (hij brak niet in zoals werd gemeld) waar hij werd binnengelaten door de politie." En de tweede regel was: "veel mensen zijn verantwoordelijk voor de pijn die hij heeft doorstaan." Waarom deze 2 regels niet acceptabel waren, is mij een raadsel. Van beide hadden we bewijs, maar die krant en de vele andere nieuwsbronnen zoals zij, waren nooit geïnteresseerd in de waarheid.

We begonnen met het plannen van de begrafenis, terwijl familie en vrienden van buiten de stad hun reis naar Pennsylvania begonnen. We doorzochten honderden foto's en kozen de muziek die Matt had gevraagd om gespeeld te worden. Het nummer op deze website is er een die werd gespeeld:

<https://youtu.be/sQhl7R7Ding>

Ik kan er niet naar luisteren zonder te huilen. Het nummer past zo goed bij onze vrije geest Matt, en ik begrijp volledig waarom hij er zo dol op was. Flynn's Funeral Home had gezorgd voor de regelingen voor zowel onze ouders als Roni, en we hadden ons geen meer ondersteunend en zorgzaam personeel kunnen wensen. Ze waren geweldig voor ons, en dat blijven ze ook nu nog. Een dag voor de bezichtiging nam een erewacht contact op met de uitvaartondernemer en vroeg toestemming om de bezichtiging en uitvaart bij te wonen, om de wacht te houden bij de kist. We waren hierdoor een beetje in de war, aangezien Matt nog nooit in het leger had gediend, maar we waren het toch eens.

De avond van de bezichtiging brak aan, evenals de 2 officieren van de Erewacht. Ook de lokale politie was aanwezig, uit angst voor protesten. Aan de overkant van de straat werd een wake bij kaarslicht gehouden door mensen die we nog nooit hadden ontmoet. Het uitvaartcentrum was gevuld met bloemen, planten, kransen en windgong. Terwijl ik rondliep en de kaarten las, herkende ik maar heel weinig namen. Sommige zijn anoniem verzonden, terwijl vele afkomstig waren van mensen die Matt nog nooit hadden ontmoet, maar gewoon hun medeleven wilden betuigen. Meer dan 100 arrangementen vulden de zalen. Het online gastenboek werd overweldigend voor het personeel. De berichten kwamen van over de hele wereld binnen. Finland, Denemarken, Ierland, India, Antarctica... om er maar een paar te noemen. Naast de mooie berichten waren er hatelijke berichten, dus moest de site op een gegeven moment worden

gecontroleerd en werden berichten verwijderd. Hoe iemand in vredesnaam met haat gevulde berichten naar een sympathiepagina kan sturen, gaat mij gewoon te boven.

Het aantal mensen dat door de ontvangende lijn kwam, was soms overweldigend. Mensen kwamen uit het hele land om hun respect te betuigen, en de meesten hadden Matt nog nooit ontmoet. Leden van zijn kerk kwamen verhalen vertellen over hoe hij hen vaak opbeurde toen ze moeilijke omstandigheden doormaakten. Een voormalige heroïneverslaafde had echt een geweldig verhaal over hoe ook hij drie jaar eerder suïcidaal was. Hij ontmoette Matt en hij hielp hem en bleef in zijn leven. Hij schreef zijn nuchterheid toe aan Matt. De verhalen over Matt waren verbluffend. Hij betaalde voor de maaltijden van mensen die ze niet konden betalen, hij gaf ook CBD-producten weg. Matt had een hart voor zijn medemens en een gulle geest waarvan we waarschijnlijk nooit de volle omvang zullen weten. Gelukkig bleven de demonstranten weg en was het ondanks ons verdriet een rustige avond.

De begrafenis de volgende dag was net zo druk bezocht. Maar tussen de 2 dagen, in een poging om u te helpen begrijpen hoe onze gemeenschap, vrienden en familie zich tegen ons keerden... van mijn afstudeerklas was er maar één klasgenoot aanwezig. Drie van onze neven waren aanwezig, van de tientallen. Ook levenslange vrienden waren afwezig. Maar de afstudeerklas van Matt was er, en als ze verhinderd waren, waren hun ouders in hun plaats. Matts kleuterjuf kwam langs, evenals honderden wildvreemden die geraakt waren door zijn verhaal.

Toen de begrafenis ten einde liep, hield de erewacht een ceremonie voor het vouwen van de vlag en presenteerde deze aan Matts vader. Daarna vroeg hij hen waarom ze ervoor kozen dit allemaal te doen voor iemand die nog nooit in

het leger had gediend. Hun antwoord was dit: "We hebben veel begrafenissen gedaan voor veel veteranen, en de meesten van hen waren niet de helft van de Patriot zoals Matt was".

Ik bleef nog een week in Pennsylvania en probeerde mijn familie te helpen dit allemaal het hoofd te bieden. Haatpost kwam aan bij het huis van mijn broer en tientallen berichten werden anoniem naar mij gestuurd op sociale media die behoorlijk gruwelijk waren. Persoonlijk kwam ik erachter hoeveel echte vrienden ik had en leerde ik dat haat en kwaad hoogtij vierten. Maar tegelijkertijd had Matt zoveel geweldige vrienden die nu mijn geadopteerde "nichtjes en neefjes" waren geworden. Hun steun wordt enorm gewaardeerd en ik denk niet dat ik dit jaar zonder hen had kunnen doorstaan.

Voor mij was de tijd gekomen om terug te keren naar mijn huis. Het was moeilijk voor mij om mijn familie in Pennsylvania achter te laten, we zijn een hechte familie en we steunen elkaar in alles. Ik wist ook dat ik mijn werk te doen had. Ik was boos over alles wat Matt had doorstaan, en ik was niet van plan het te vergeten. Bij thuiskomst begon ik me op sociale media uit te spreken over Matt. Fox News nam contact met me op omdat Matts overlijdensbericht honderden keren was getweet en het verhaal de aandacht had getrokken van Tucker Carlson. Ik was uitgenodigd voor zijn show en dat was mijn eerste publieke optreden, maar ik wist dat het niet mijn laatste zou zijn. Kort daarna nam congreslid Louie Gohmert uit Texas contact op en nodigde me uit om in Washington DC te komen spreken op een persconferentie. (Zowel het optreden van Tucker als de persconferentie zijn beschikbaar om te bekijken op deze site.)

De persconferentie was in de stromende regen buiten het Capitool. Hetzelfde gebouw waar Matt doorheen liep. Ik haat dat gebouw. Ik haatte het om er dichtbij te staan en kon bijna een kwade aanwezigheid buiten voelen. Ik sprak 6

minuten terwijl congreslid Marjorie Taylor Greene een paraplu vasthield om me tegen de regen te beschermen. Naderhand heb ik haar beloofd dat ze er alles aan zal doen om ervoor te zorgen dat Matts verhaal niet wordt vergeten en dat geen enkele andere familie ooit deze nachtmerrie die wij zijn, hoeft te doorstaan. Ik heb sindsdien veel optredens gehad, allemaal zichtbaar op deze site.

Ik was uitgenodigd om te spreken op de bijeenkomst van president Trump in Wilkes Barre. Ik was echt verbaasd over het aantal mensen dat me naderhand benaderde en die niet alleen niet op de hoogte waren van Matt, maar ook niet op de hoogte waren van de honderden andere mensen die werden gearresteerd en vastgehouden in gevangenissen in het hele land die nog niet waren gevonden ergens schuldig aan. De reguliere media zullen niet over deze mensen rapporteren en ik ben van mening dat de reden hiervoor is dat het sympathie zou opwekken voor de J6ers, en dat is het LAATSTE wat onze DOJ wil! Als de media de waarheid hadden verteld over deze gearresteerde mensen, zou Matt zich misschien niet zo vervolgd en verbannen hebben gevoeld door zijn land en zijn gemeenschap.

Ik heb eindelijk president Trump ontmoet tijdens zijn bijeenkomst in Youngstown, Ohio, een paar weken later. Ik stond in de rij om hem backstage te ontmoeten toen de geheime dienst iedereen instrueerde over de regels. Geen mobiele foto's, geen handtekeningen, hem helemaal niets overhandigen, en schud zijn hand niet tenzij hij zijn eerste aanbiedt. Hij was enkele weken eerder over Matt ingelicht en hij wist ook wie ik was door te spreken op de andere bijeenkomst. Dus toen het mijn beurt was, werd mijn naam aangekondigd, en toen ik hem naderde, stak hij zijn hand uit zodat ik hem kon schudden. Op dat moment besloot ik het vast te houden tot ik klaar was met spreken. Hij luisterde aandachtig en verloor nooit het oogcontact met mij. Op een gegeven

moment kwam het bij me op dat de agenten van de geheime dienst zouden kunnen ingrijpen en me mee zouden nemen, maar dat deden ze niet. Hij haastte me niet en betuigde zijn condoleances aan mij en mijn familie. Ik begon te huilen en hij sloeg zijn arm om me heen terwijl ik hem liet beloven dat hij de J6ers zou helpen, wat hij ook deed. Hoe graag zou ik willen dat al deze aandacht aan Matt was besteed! Zijn advocaat ontmoedigde ons allemaal om gedurende die 13 maanden met de pers te praten, maar achteraf gezien had ik nooit naar hem moeten luisteren.

Wordt vervolgd....